Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 9. | Den 28 Februari 1926. | 54:e årg.

EN OVANLIG ELEV.

(Forts. fr. nr 8.)

Vita pärmar med guldspännen och ett kors av guld på ena permen. Och en stil, som gick så lätt att läsa. Ur den boken hade hon läst för mor, då hon låg på sitt yttersta, och hon sjöng psalmen 477, just då mor gick hem. Aldrig trodde hon väl annat, än att hon skulle få psalmboken efter mor. Men brors hustru ville ha den och tog den också. När hon se'n blev gift, hade hon flera gånger bett sin man om en sådan psalmbok, men han hade alltid svarat: »du får nöja dig med den du har».

*

Det var mor Sannas examensdag. Som examensuppgift skulle hon skriva ett brev till lille-pojken. Det var inte det första brev, mor Sanna skrivit till honom. Det låg en hel hög i byrålådan. Men detta var det första, som skulle skickas i väg. De andra hade hon skrivit för att öva sig, och för att det var så innerligt roligt att själv kunna skriva ett brev.

Nu hade hon fått säga lille-pojken så mycket. Fröken skulle ju förstås läsa det, men för henne behövde hon inte blygas. Hon förstod henne så väl.

Den unga glada lärarinnan kunde knappt hålla tillbaka tårarna, då hon läste mor Sannas brev. Bakom de kantiga bokstäverna och de felstavade orden hörde hon modershjärtat klappa, hörde hon modersbönerna stiga upp till Gud Fader, kände den smekande modershanden. Lille-pojken, vad känner du vid mors första brev?

»Det var ett bra brev, mor Sanna», säger hon, »ett riktigt bra brev.» Och mor Sanna strålar som en sol, då hon ser på, då lärarinnan skriver den konstiga adressen på brevet.

Fröken tar fram ett paket och räcker mor Sanna.

»Detta är mor Sannas premie», säger hon.

Gumman stirrar på fröken och på paketet.

»Premie, vad i all världen är det för någonting?»

»Jo, ser mor Sanna, då en elev i skolan varit riktigt duktig under året, får han en gåva på examensdagen. Den gåvan kalla vi premie. Nu har mor Sanna varit både flitig och duktig under året, och därför ska' mor Sanna ha denna gåva.»

Mor Sanna vecklar upp papperet. Så ger hon till ett högt rop — det var ju psalmboken, mors psalmbok. Den hade vita pär-

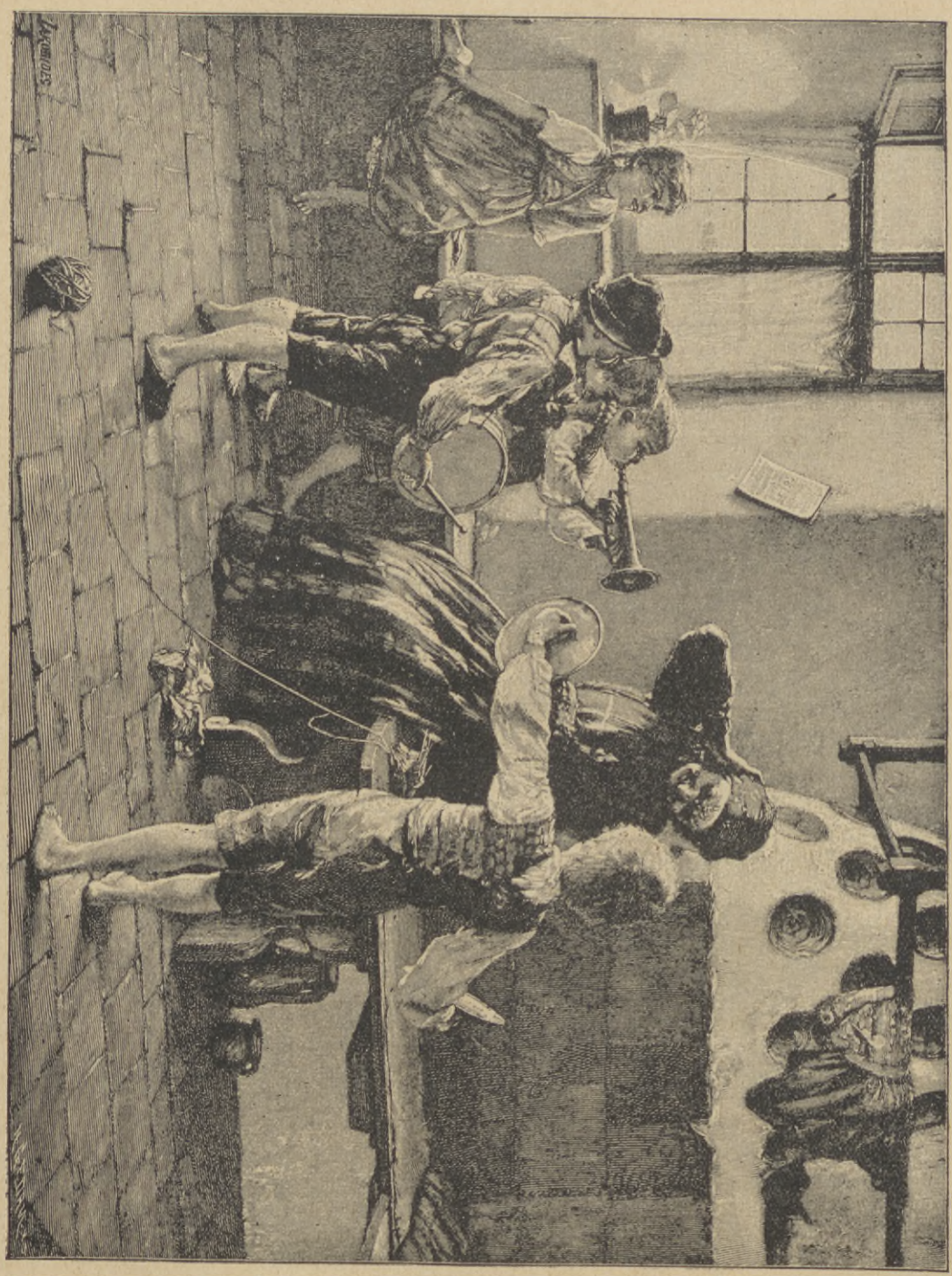

En hyllning i toner.

mar med blanka spännen och ett kors av guld, just en sådan, som hon längtat efter i sextio år.

»Ska' jag verkligen få den», säger hon och smeker de vita pärmarna. »Hur ska' jag kunna tacka fröken?»

Men fröken svarar hurtigt: »Tag den ej som en gåva från mig. Tag den som en gåva från lille-pojken. Ett tack från honom för mor lärt sig skriva.»

»Får jag det, får jag ta den som en gåva från lille-pojken, ett tack från honom till mor.»

Räddad ur dödsnöd.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

Så går den gamla hem med lille-pojkens första och förmodligen sista gåva, en gåva, som inte var från honom utan var given av Gud, genom ett hans tjänande människobarn.

(Ev. Vbl.)

En uppvaktning.

Några av byns pojkar hade kommit över en del gamla instrument, vilka de trakterade flitigt både inne och ute. De hade också väldigt roligt, men det är knappast troligt, att alla äldre personer delade denna deras mening.

En dag fingo de för sig, att de skulle uppvakta gamla mor Karin. Vänlig och god som hon var mot alla barn. hade hon vunnit också de musicerande pojkarnas bevågenhet, och nu ville de visa henne en smula uppmärksamhet. Mor Karin uppskattade också deras gärning, men när de blevo alltför bullrande, måste hon sätta händerna för öronen, ty larmet orsakade henne huvudvärk.

Men fast de bullrade väl mycket sade hon till gossarna att hon tyckte om dem för att de tänkte på henne och ville glädja henne, ty det var deras avsikt.

I faror på sjön.

Sjön bjuder på faror under alla årets tider, men särskilt är detta förhållandet höst och vinter. På hösten härja stormar, vilket även är fallet på vintern. Under den sistnämnda årstiden tillkommer så kölden, vilken kan bli mycket svår, särskilt i de nordiska farvattnen. Som du vet, har detta varit förhållandet i år, och flera fartyg ha ju gått under, och besättningarna ha omkommit. Men även i det fall, att det nödställda fartyget räddats, har besättningen fått lida mycket, särskilt på grund av kylan.

Vi böra tänka på våra sjömän och bedja till Gud för dem.

Barnaögon.

Ögon, som le och tindra
Klara som morgondagg,
Sorgen förmå att lindra,
Brytande smärtans tagg.

Ögon, som undra, spana
Vad skall er möta väl?
Okänd är livets bana,
Känslig en barnasjäl.

Strålande barnaöga,
Himmelska rena ljus! —
Ängel ifrån det höga,
Gästande jordens grus.

Lyft ej de vingar vita,
Förrän min själ en gång
Mäktar att bojan slita,
Följa mot sol och sång!

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 7 mars.

Sabbatens herre.

Matt. 12:9—14.

Tänkespråk: *Därefter sade han till dem: Sabbaten blev gjord för människans skull och icke människan för sabbatens skull.* Mark. 2:27.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsföreningens textlista:

Måndag:	2 Mos. 20:8—11.
Tisdag:	Jer. 17:21—27.
Onsdag:	Jes. 58:13, 14.
Torsdag:	Apg. 13:42—48.
Fredag:	Apg. 16:13—15.
Lördag:	Apg. 18:1—4.
Söndag:	Matt. 12:9—14.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1926